

hleděti a nemůže proto o rozporu se spisy dle § 503 čís. 3 c. ř. s. býti řeči, když tak neučinil.

Čís. 11317.

Nárok na započtení služby ztrávené v československých legiích (zákon ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n.) přísluší jen legionářům, kteří jsou ve službě státní nebo veřejné nebo ve službě závodů a podniků státem podporovaných a zaručených. Ustanovení tohoto zákona nelze ani obdobně použiti, byl-li legionář zaměstnán v podniku, jenž nebyl ani podnikem státním ani státem podporovaným.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv II 817/30.)

Žalobkyně se domáhala na žalované společnosti moravských místních drah v Moravské Ostravě náhrady škody, která prý jí vznikla tím, že jí nebyl přiznán nárok na vdovskou pensí po jejím zesnulém manželu Ladislavu F-ovi podle § 20 stanov pensijního ústavu soukromých drah v Brně. Zavinění žalované společnosti spatřovala žalobkyně v tom, že žalovaná neohlásila pensijnímu ústavu, ač k tomu byla povinna podle zákona, že její manžel byl legionářem, by mu mohla býti započtena legionářská léta do pensijní doby. **Procesní soud** prvé stoli ce uznal částečně podle žaloby, **odvolací soud** žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pro posouzení žalobního nároku jsou především rozhodnými předpisy stanov pensijního ústavu soukromých drah v Brně, vydaných výnosem ministerstva železnic ze dne 19. září 1922, čís. 13.598. Podle § 20 stanov má nárok na vdovskou pensí vdova po pensistovi nebo po zaměstnanci, který byl nejméně deset skutečných nebo započtených let členem pensijního ústavu; vdově po zaměstnanci, který měl více než pět skutečných, ale méně než deset skutečných nebo započtených let, náleží pense o jednu třetinu menší než pense příslušející po deseti skutečných nebo započtených letech. O započtení dřívější doby pojednává § 10 stanov. V souzeném případě jest nesporné, že manžel žalobkyně Ladislav F. neměl ani pět skutečných let členství v pensijním ústavu, neboť byl jeho členem jen 36 měsíců. Uváží-li se dále, že i započtení dřívější služební doby do doby členství pensijního ústavu může býti povoleno podle § 10 odstavce 5. stanov jen zaměstnancům, kteří již aspoň pět roků jsou členy společenstevního pensijního ústavu, a to jen za stanovený doplatek, plyne z toho, že Ladislav F., an byl členem pensijního ústavu jen 36 měsíců, neměl vůbec možnost, zakoupiti si započtení případné dřívější doby služební podle § 10 odstavce 5 stanov, a že tuto možnost neměla z téhož důvodu ani žalovaná společnost. Žalobkyně marně se dovolává ustanovení zákona ze dne 24. července

1919, čís. 462 sb. z. a n., snažíc se z něho dovoditi, že její manžel měl jako legionář nárok, by mu byla legionářská léta započtena do služební doby u žalované společnosti a tudíž i do doby jeho členství v pensijním ústavu. Již odvolací soud vyložil ve shodě se zákonem čís. 462/1919, že nárok na započtení služby ztrávené v československých legiích přísluší jen legionářům, kteří jsou ve službě státní nebo veřejné nebo ve službě závodů a podniků státem podporovaných a zaručených. Nižší soudy zjistily, že žalovaná společnost není takovým závodem anebo podnikem, takže Ladislav F. neměl proti ní nárok na započtení legionářských let do doby služební. Neměl-li tento nárok, nebyla žalovaná společnost povinna, hlásiti pensijnímu ústavu bezvýznamnou skutečnost, že Ladislav F. byl legionářem. Z nehlášení legionářských let Ladislava F-a pensijnímu ústavu nemohla tedy pro žalobkyni vzniknouti škoda při rozhodování o jejím nároku na vdovskou pensi a její žaloba byla právem zamítnuta. Žalobní nárok nebyl opřen o to, že se žalovaná společnost Ladislavu F-ovi zavázala, že se postará o započtení jeho legionářských let a že svému závazku nedostála. Než i kdyby byl žalobní nárok opřen o to, že se žalovaná společnost zavázala Ladislavu F-ovi, že se postará o započtení jeho legionářských let, že však tomuto závazku nedostála, nemohlo by to vésti k jinému výsledku a prospěti žalobkyni, poněvadž, jak výše dolíčeno, nebyl Ladislav F. členem pensijního ústavu pět let, jichž je třeba podle § 10 odst. 5 stanov pro započtení dřívější služební doby zaměstnancovy, a poněvadž zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n., jehož obdobného použití se žalobkyně dovolává a který se vztahuje jen na legionáře ve službě státní nebo veřejné, anebo v závodech a podnicích státem podporovaných a zaručených, nelze jako zákona zvláštního, platícího jen pro legionáře ve službách právě vytčených, použití ani obdobně v souzeném případě, an podnik žalobkyně, u níž byl zemřelý Ladislav F. zaměstnán, nebyl ani podnikem státním ani státem podporovaným.

Čís. 11318.

Byla-li dána bance a jí přijata její vkladní knížka jako kauce, byla banka povinna nejen vkladní knížku, nýbrž i peníz, jež knížka představovala, chovati jako kauci odděleně od vlastního jmění jako cizí statek. Odpadlo-li rukojemské ručení skladatele, byl oprávněn domáhati se na bance, by mu vydala vkladní knížku i s peněžitou částkou, kterou představovala, jakož i s přírůstkem, kteréžto právo nebylo dotčeno zahájením vyrovnacího řízení o jmění banky. Toto oddělné právo vztahuje se i na jinou vkladní knížku (jiné banky), do níž byla kauce po zahájení vyrovnacího řízení o jmění banky přenesena za souhlasu stran a vyrovnacího správce.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 1548/30.)